

ANALYSE

WAAROM WE SNAKKEN NAAR (H)ECHTE RELATIES In relaties zetten we al te vaak een masker op en proberen we te beantwoorden aan wat we denken dat de ander van ons verwacht. Terwijl we diep vanbinnen meer dan ooit snakken naar veilige relaties waarin we gewoon onszelf kunnen zijn. Hoe breken we uit die paradox?

TEKST ANNE WISLEZ

Sartres zei het al: *l'enfer c'est les autres*. Wat een zalig leven zou het zijn zonder al die anderen! Zonder je moeder, die je verwijt dat ze haar klein-

kinderen te weinig ziet. Zonder die ene collega, die zo sluw zijn werk naar je doorschuift maar zelf met de complimenten gaat lopen. En ja, waarom ook niet, zonder je partner - als die dan toch liever tijd stopt in zijn virtuele vrienden dan in jou. Om nog maar te zwijgen over de 'vriendinnen' met twee gezichten die aan de schoolpoort vragen om hun kind mee naar huis te brengen maar nooit tijd hebben om

een paar uurtjes op het jouwe te passen. Moet je daar dan over beginnen of niet? Moet je verbloemen of relschoppen? En hoe doe je dat eigenlijk, je beklag maken een fatsoenlijke manier ...? Kan je dat trouwens doen via een sms? Aah, relaties! Soms zou je een kluizenaar willen zijn ...

WAAR IS DE HANDLEIDING?

Het zou verdraaid handig zijn als je bij elk contact dat je aanging een gebruiksaanwijzing kreeg. Voor je tiener bijvoorbeeld, die zich al even eigenzinnig en autoritair durft op te stellen als je grootvader destijds. Of bij je partner, die zegt van je te houden maar toch bij je weg wil 'omdat hij zichzelf moet kunnen ontwikke-

FOTO: CORBIS